

khěžorowy mjecžnoscheć pschi tym pódla bycz, hdyž pschi Božej mšchi wšchitzy, tež khěžor, na kolena padžechu, tola stejo wošta jako prawy ewangeliski wusnawać. Wošebje pač chzynšche khěžor, kiž hušcžišcho ewangelskim i njehnadu hrožesche, sadžewacž sjawne sje-wjenje ewangeliskeje wěry, a tola šo jemu to nje-poradži, kaž runje šlyšchachmy.

Luther njepschestawasche lubych šwěrnnych wjerchow, bjes kotrymiž wošebje tež ryczerški Šilip i Heřena wustupowasche, prošycž, šo šo njebychu psches hladke šłowa njeprawnych wučerjow sjebacž dali, šo pač šo tež njebychu hroženja njepscheczelskich móžnarštwow bojeli. Wón šebi žadašche, šo bychu wopomnili, šo maju jenicžzy Bože dla snjesč njepschestawazu prózu a wulke wudawki a šmjertny strach, dofelž njepscheczeljo njemóža žaneje winy pola nich namašacž, khiba cžište, zunje, žiwe Bože šłowo; kaha nochzyli pšnacž ša snamjo lubosče Božeje, šo maju jeho šłowa dla njepscheczelstwo a šazpicže šnošycž? abo kaha chzyli šo bojecž, hdyž knježa hromadže radu škladuja pscheczivo temu Knjesej, hdyž tola tón, kiž w njebešach šedži, šo tajkim šměje?

Luther wot teho dnja šem, na kotrymž bě powjesč wo wotpołożenju wěruwšnacža w Augšburku dostał, wodnjo a w nozy na to myšlesche. „Ša na to špominam“, wón rjeknje, „ja šebi to pschemyšluju, šo naprašuju, pschekhodžuju zyke šwjate pišmo, a štajnje moje wješele nad tutej našchej wučžbu rošče, a šym jeje dale a dale wěšcžišchi, šo šebi ju nětko njedam wšacž, njech šo štanje, šchtož chže.“